

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

1.Bf.262/2024/15.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. év február hó 6. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A szexuális erőszak bűntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 41.B.444/2023/40. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 vádlott terhére az 1.) pont alatt megállapított a nemi élet szabadsága és a nemi erkölcs elleni bűncselekményt folytatólagosan elkövetett szexuális erőszak bűntettének és folytatólagosan elkövetett szexuális visszaélés bűntettének [Btk. 198. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont] is minősíti.

A vádlott által megfizetni köteles összeget bűnügyi költségnek nevezi meg.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2024. május 10. napján kihirdetett 41.B.444/2023/40. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki

- szexuális erőszak bűntettében [Btk. 197. § (2) bekezdés, (3) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) pont aa) és ab) alpont, (4a) bekezdés I. fordulat] és

- gyermekpornográfia büntetében [Btk. 204. § (1) bekezdés c) pont, (2) bekezdés b) pont].

[2] Ezért halmazati büntetésül 10 év szabadságvesztésre, minden olyan foglalkozás gyakorlásától vagy egyéb tevékenységtől, amelynek keretében tizennyolcadik életévét be nem töltött személy nevelését, felügyeletét, gondozását, gyógykezelését végzi, illetve ilyen személlyel egyéb hatalmi vagy befolyási viszonyban állna, végleges hatályú eltiltásra és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozta meg és megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható. A kiszabott szabadságvesztésbe az előzetes fogvatartásban és bűnügyi felügyeletben töltött időt beszámítani rendelte akként, hogy 1 nap előzetes fogvatartás egynapi szabadságvesztésnek és 5 nap bűnügyi felügyeletben töltött idő egynapi szabadságvesztésnek felel meg, továbbá megállapította, hogy a beszámítás után fennmaradó bűnügyi felügyelet tartamát egynapi szabadságvesztésként kell beszámítani. Kötelezte a vádlottat, hogy 1.339.541 forintot fizessen meg az államnak.

[3] A törvényszéki ítélet kihirdetését követően az ügyész a vádlott terhére, kiskorú veszélyeztetése büntetében való bűnösségének megállapítása és a kiszabott szabadságvesztés büntetés súlyosítása érdekében, míg a vádlott felmentés, a védő elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés céljából jelentett be fellebbezést.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.932/2023/13. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, azonban a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Utalt arra, hogy a felülbírálat teljeskörű és megítélése szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére okot adó eljárási szabálysértést nem észlelt, azonban sérelmezte, hogy a törvényszék ügydöntő határozata nem került kézbesítésre a sértett ügygondnoka részére.

[5] Megítélése szerint a törvényszék az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a beszerzett releváns bizonyítékok mérlegelésével megalapozott tényállást állapított meg, amely a másodfokú eljárásban is irányadó.

[6] Érvelése szerint a törvényszék kellő részletességgel mutatta be, hogy milyen bizonyítékokra alapította a vádlott bűnösségét, bizonyítékértékelő tevékenysége kifogástalan, melynek során indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett. Álláspontja szerint a törvényszék mérlegelő tevékenysége helytálló, így az eltérő tényállást feltételező felmentésre irányuló fellebbezés a felülmérlegelés tilalma folytán nem vezethet eredményre. A bizonyítékok értékelése közül kiemelte, hogy a sértettől készített fényképfelvételekkel kapcsolatos vádlotti védekezést az elsőfokú bíróság alappal vetette el, mert az nélkülözte az életszerűséget, továbbá azok jellege ellentétben áll a vádlott állításával. Hangsúlyozta, hogy a szakértő a kiskorú sértett esetében nem állapított meg betanítottságot, manipulációt vagy az édesapának való megfelelést. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság törvényes indokokkal

fogadta el a sértett vallomását és az azt megerősítő személyi és tárgyi bizonyítékokat a vádlott tagadásával szemben. A további bizonyítási indítványok elutasításával is egyetértett.

[7] Álláspontja szerint a bűncselekmények minősítése csak részben törvényes, mert a kiskorú veszélyeztetésének büntetében a vádlott bűnösségének megállapítása törvénysértően maradt el, továbbá a szexuális erőszak büntette folytatólagosan elkövetett. Kifejtette, hogy a vádlott I./ tényállási pontban részletezett cselekvősége kimerítette a Btk. 459. § (1) bekezdés 27. pontja szerinti szexuális cselekmény fogalmát és a vonakodó kiskorú sértett kezének a nemi szervéhez nyomása kimerítette az erőszak fogalmát is, amely kisebb mértékű fizikai kényszer olyan kilátástalan helyzetet teremtett a kiskorú sértett számára, hogy a családi viszonyokra és a vádlott által teremtett helyzetre tekintettel még segítségkérésre sem volt lehetősége. Felhívta a figyelmet arra, hogy a törvényszéki ítélet indokolásával egyezően szükséges a szexuális erőszak büntette folytatólagosságának megállapítása.

[8] A II./ tényállási pontban leírt vádlotti cselekvőségnek gyermekpornográfia büntettként minősítésével egyetértett, azonban sérelmezte a kiskorú veszélyeztetése büntetében történő bűnösség kimondásának elmaradását, mert álláspontja szerint a törvényszék az ítélete [46] bekezdésében indokolatlanul szűkítő értelmezést alkalmazott. Meggyőződése szerint e bűncselekmény „megállapítására okot adhatnak a kiskorú erkölcsi fejlődését, testtudatát, illetve szexuális önrendelkezését sértő azon cselekmények is, amelyek a szexuális erőszak tényállási elemein kívül esnek”.

[9] Véleménye szerint az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket csak részben tárta fel, mert a vádlott terhére kell értékelni a szexuális erőszak folytatólagosságát, a kitartó szándékú elkövetést és a kettőnél több bűncselekmény halmazatát. Megítélése szerint az elkövetés körülményei és hosszú időtartama miatt a büntetési tételkeret alsó határával megegyező tartamú szabadságvesztés sem a speciális, sem a generális prevenció törvényi céljának nem felel meg, a szabadságvesztés kiszabásakor az elsőfokú bíróság nem vette kellő súllyal figyelembe a büntetési célokat, ezért a kiszabott büntetés súlyosítása indokolt, míg enyhítésre értelemszerűen nem látott alapot.

[10] A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát és a feltételes szabadsággal kapcsolatos rendelkezést törvényesnek találta. A közügyektől eltiltásra ítéléssel, valamint e mellékbüntetés tartamával is egyetértett, továbbá hangsúlyozta, hogy a végleges hatályú foglalkozástól eltiltás nem mellőzhető.

[11] Mindezek alapján a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet akként változtassa meg, hogy a vádlottat mondja ki bűnösnek a Btk. 208. § (1) bekezdésébe ütköző kiskorú veszélyeztetése büntetében, állapítsa meg, hogy a szexuális erőszak büntettét folytatólagosan követte el és a vele szemben kiszabott büntetést a

szabadságvesztés tartamának emelésével súlyosítsa, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

[12] A védő a bejelentett fellebbezés írásban benyújtott indokolásában a felmentésre irányuló elsődleges indítványát kizárólag a szexuális erőszak büntette vonatkozásában tartotta fenn, a gyermekpornográfia büntetében védence bűnösségének megállapítását elfogadta. Másodlagos indítványa a büntetés enyhítésére irányult.

[13] Az elítélési adatok rögzítését követően az elsődleges indítványa körében előadta, hogy védence az ügy háttérében a kiskorú sértett édesapjának befolyását látta, akit az a cél vezérelt, hogy tönkretegye a boldog családi életüket. Védence a vádat hazugságnak nevezte, azonban nem a kiskorú sértettre, hanem az édesapja által kialakított helyzetre haragudott. A védő szerint felmerülhet a konfabuláció és a túlzás lehetősége, ezért is indítványozta a kiskorú sértett szakértő előtti kihallgatását, azonban ezt az elsőfokú bíróság törvényes úton elutasította és a nyomozati szakban a kihallgatásáról készült videófelvevételek a tárgyalás keretében lejátszásra kerültek. A védelem nem vitatta a törvényszéki döntés törvényességét, azonban „szerencsésebbnek” tartotta volna a kiskorú sértett személyes kihallgatását, mert a büntetőügy közvetett bizonyítékokon alapul.

[14] Álláspontja szerint a kihallgatás elmaradása nem eljárási szabálysértés, hanem a védekezéshez fűződő jogok relatív megsértése, „leginkább a Be. 7. § (4) bekezdésében foglaltak megsértését jelentheti”. Hangsúlyozta, hogy nem a sértetti szavahihetőséget kívánja kétségbe vonni, azonban az ilyen típusú bűncselekmények esetében „nagy az a kitétség, amely a sértettre hárul”. Ezzel kapcsolatban azt is kérte figyelembe venni, hogy a törvényszék által kihallgatott tanúk releváns információval nem tudtak szolgálni a cselekményekről, így a törvényszék egyetlen vallomás elfogadásával hozta meg döntését a komoly büntetési tétellel fenyegetett bűncselekmény vonatkozásában.

[15] A fellebbezés indokolása a tanúk közül tanú2 kihallgatására külön is kitért, mert véleménye szerint a törvényszék által megállapított elfogultság részben jogos, azonban pont az elfogulatlanságát erősíti, hogy a fényképfelvevételekre nem próbált meg magyarázatot találni. Sérelmezte, hogy e tanú időhiány miatt vallomása egy részét írásban volt kénytelen megtenni. Kifejtette továbbá, hogy a törvényszék eljár tanácsát ismeri és tiszteli, az érveit is megértette, azonban egyértelmű kétely maradt benne arra vonatkozólag, hogy védence elkövette-e a terhére rótt cselekményt.

[16] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontjára tekintettel – az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett – részben megalapozatlan, amely a Be. 593. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság által kiküszöbölhető. Megismételte, hogy a védence bűnösségére levont következtetés a rendelkezésre álló bizonyítékokból hibás volt.

[17] A másodlagos indítványa tekintetében rámutatott, hogy a kiszabott büntetés még bizonyítottság esetén is túl súlyos, a büntetlen előéletet nagyobb nyomatékkel kell értékelni, valamint figyelembe kell venni, hogy védence két kiskorú gyermeket „becsülettel” tartott el, ezt még az ellentétes oldalon álló tanúk is elismerték.

[18] A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője – az átiratban előzetesen bejelentettek szerint – nem vett részt.

[19] Terhelt1 vádlott a nyilvános ülésen utalt családtagjai megromlott egészségi állapotára, valamint részletesen nyilatkozott a büntetőügyre és az elsőfokú ítéletre vonatkozólag, amelyet írásban is becsatolt.

[20] Álláspontja szerint a Be. 7. § (4) bekezdésével ellentétesen a törvényszék minden kétséget kizáróan nem bizonyított tényállást állapított meg a terhére, amely alapján nem ítéltette volna el. Megismételte az eljárás alatt hangoztatott védekezését, miszerint a felesége volt férje, tanú4 mindent elkövetett annak érdekében, hogy tönkretegye az életüket, ennek során terrorizálta őket, lelkileg és fizikailag is próbált félelmet kelteni bennük. Állítása szerint a gyerekeket éveken át befolyásolta, lelkileg és idegileg megtörte a családot, ami odáig fajult, hogy a gyerekek zokogni kezdtek az édesapjuk hívására. Előadása szerint kérésére úgy döntöttek, hogy rendőrségi feljelentést tesznek, majd különféle szervektől kértek segítséget. Véleménye szerint, ha a vádban szereplő cselekmények valóban megtörténtek volna, akkor nem fordult volna a hatóságokhoz, mert a vádbeli cselekmények kiderültek volna, így e tekintetben hiányolta az életszerűséget.

[21] Hivatkozása szerint féltek felesége volt férjétől, mert több alkalommal halálosan megfenyegette őket, ezzel kapcsolatban videó- és hangfelvételt is eljuttattak a törvényszékre, amelyek alátámasztják azt a célját, hogy őt eltüntesse a családból.

[22] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe felesége vallomását, illetve félreértelmezte az eljárásban tanúsított magatartását. Hangsúlyozta, hogy felesége nem elfogult volt, hanem mindenkinél jobban ismerte a lányát és tisztában volt azzal, hogy sokszor keveredett hazugságba, amit megítélése szerint a nyomozati szakban kiskorú sértett1ről elkészült igazságügyi pszichológus szakértői vélemény is alátámasztott.

[23] Meglátása szerint az elsőfokú bíróság megalapozatlanul vetette el a mellette tanúskodó, velük egy háztartásban élt, vagy velük gyakran találkozott családtagok vallomását, ezzel szemben elfogadta a tőlük távol élő, ellene befolyásolt sértetti családtagok vallomásait.

[24] Meggyőződése szerint az elsőfokú bíróság egyes megalapozatlan bizonyítékokból további bizonyítékokra és tényekre helytelenül következtetett, ami azt eredményezte, hogy ártatlanul elítélték. Véleménye szerint „minden bizonyíték azt támasztja alá, hogy ez egy

újabb próbálkozás, amivel tönkre akarják tenni a családjukat”, mert a felesége új életet mert kezdeni vele.

[25] Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság mentse fel az ellene szexuális erőszak bűntette miatt emelt vád alól, amennyiben bizonyítást venne fel, abban az esetben pszichológus szakértő jelenétében hallgassa ki a kiskorú sértettet, akinek kérdéseket tehessenek fel, majd a szakértő „nyomban terjessze elő a szakvéleményét arra vonatkozóan, hogy igazat mond-e vagy hazudik sértett1”.

[26] A vádlott szerint a kiskorú sértettet valójában „Keresztnev4 próbálta rávenni szexuális cselekményekre”, ezek tükröződnek vissza az ellene megfogalmazott vádakban. Utalt továbbá egy „Keresztnev1” nevű személyre is, akitől szintén próbálta megvédeni a kiskorú sértettet, így életszerűtlennek tartotta, hogy ezt miért tette volna, ha „ilyesmit” csinált volna.

[27] Elmondása szerint a kiskorú sértettet az édesapja lelki, érzelmi fenyegetéseknek, befolyásolásnak, zaklatásnak és félelemkeltésnek tette ki, aminek hatására megváltozott. Hosszasan utalt a kiskorú sértett és édesapja között lezajlott Viber-üzenetekre, azokat tartalmilag össze is foglalta. Kérte bizonyítékként értékelni a korábban becsatolt videó- és hangfelvételeket, Messenger- és Viber-üzeneteket, valamint a Facebook üzenőfalának képernyőmentéseit

[28] Indokolása szerint tanú5 – „Keresztnev2 mama” – és tanú3 – „Keresztnev3 papa” – is a felesége volt férje, vagyis a fiúgyermekük fenyegetése, befolyásolása alatt állnak, továbbá arra is kitért, hogy az eljáró bíró azért tartotta letartóztatásban, mert a kegyelmi botrányként elhíresült eset miatt nem tehetett mást, ami súlyos fokú elfogultságot mutat. A törvényszék elfogultságaként értékelte azt is, hogy a kiskorú sértettet nem hallgatta ki az igazságügyi pszichológus szakértő jelenlétében, valamint, hogy „Keresztnev4” és a kiskorú sértett üzenetváltásait nem vette figyelembe ítélete meghozatalakor.

[29] Állítása szerint, ha hibázik, akkor elismeri felelősségét, ezért ismerte el bűnösségét a fényképek készítésében, azonban hangsúlyozta, hogy az ügyészség álláspontjával ellentétben ezek a képek nem bizonyítják bűnösségét a többi cselekmény vonatkozásában, az ezzel ellentétes vélemény kizárólag feltételezésen alapul. Megismételte a fényképek készítésének kiváltó okára vonatkozó védekezését, melynek lényege szerint a kiskorú sértettet féltette egy „Keresztnev1” nevű személytől és attól tartott, hogy esetleg állapotos lett tőle, csak nem meri számukra bevallani, ezért döntött a képek elkészítése mellett, illetve ahogy fogalmazott a „rám törő kétségbeesés vezetett a képek készítéséhez”. Megítélése szerint a védekezését támasztja alá, hogy az inkriminált fényképeket az általa elvégzett törlés miatt az informatikai szakértőnek kellett visszaállítani, aki más hasonló adatot nem talált. Kérdésként tette fel, hogy ha saját vágyai kielégítése végett csinálta volna a fényképeket, akkor miért törölte volna és miért nem találtak más hasonló képeket, így megítélése szerint az ügyészi vádak

feltételezésen alapulnak. Kijelentette, hogy a fotók készítését őszintén megbánta és szeretne miattuk bocsánatot kérni, azonban jó szándék vezérelte és rossz megoldást választott.

[30] Kérte figyelembe venni, hogy a vele egy háztartásban élő személyek, illetve a kollégái sem észlelték nála a vádban megfogalmazott „dolgozat, vagy hajlamokat”. Állítása szerint „valaki tönkre akarja tenni” a családi életüket, boldogságukat, ami már odáig fajult, hogy a lakáshitelt sem tudják törleszteni. Rámutatott arra, hogy a büntetőeljárás megindulása óta felesége mindenben támogatja, nem hagyta el és a nevelt fia, valamint a feleségével közös kislánya is hazavárja. Ismét hangoztatta azon nézetét, hogy a felesége volt férjét zavarta, hogy a gyermekei ennyire szeretik, ezért próbálta meg éveken keresztül szétzúzni a családjuk életét, így történt meg, hogy a kiskorú sértett minél többet beszélt az édesapjával, annál ellenségesebb lett.

[31] Részletezte, hogy a büntetés-végrehajtási intézetben milyen atrocitásoknak volt kitéve az elmúlt két évben, továbbá sérelmezte, hogy a családja életének fontos pillanataiból maradt ki a bent tartózkodása miatt. Felhívta a figyelmet, hogy jelen esetben nemcsak róla dönt a bíróság, hanem a családja életéről is, azonban „megalapozatlan, túlzó, bizonyítatlan vádak alapján, mert valaki bizonyítottan tönkre akarja tenni a családjukat”.

[32] Kiemelte a büntetés-végrehajtási intézetben tanúsított példás magatartását, továbbá hangsúlyozta, hogy nem az intézet falai között szeretne szocializálódni. Még egyszer kérte figyelembe venni az összes bizonyítékot, valamint, hogy a vád tanúi, így a kiskorú sértett is, befolyásolás alatt tették meg vallomásukat.

[33] Nézete szerint az igazságügyi pszichológus szakértői vélemény megállapításai is őt igazolják, illetve amint összefoglalta, „minden bizonyíték az ártatlanságomat igazolja”.

[34] Mindezek alapján elsődlegesen indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet változtassa meg és az ellene emelt vádak alól mentse fel. Másodlagosan kérte, hogy a gyermekpornográfia büntette vonatkozásában az ítéltábla vegye figyelembe az enyhítő körülményeket, mint büntetlen előéletét, őszinte megbánását, és bocsánatkérését, az arányosság elvét, és hogy egy általa szeretett személy védelmében cselekedett meggondolatlanul. A felsorolt enyhítő tényezőkre tekintettel reményét fejezte ki egy lényegesen enyhébb büntetés kiszabása iránt.

[35] A védő a nyilvános ülésen a bejelentett fellebbezés indokolását változatlan tartalommal fenntartotta. Az ügyészség által indítványozott kiskorú veszélyeztetése büntette vonatkozásában kiemelte, hogy annak elkövetési magatartásai beleolvadnak a súlyosabb bűncselekménybe, a szexuális erőszak büntettébe, ezért az előbbi bűncselekmény megállapítása eleve kizárt. A 19 darab fényképről elmondta, hogy azokat maga is látta, így tisztában van azzal, hogy tényállásszerűek.

[36] A szexuális erőszak büntette kapcsán előadta, hogy a tanúk vallomásai azért nem bírnak kiemelt jelentőséggel, mert a vád tárgyává tett eseményekről kizárólag a vádlott és a kiskorú sértett tudnak nyilatkozni. Kiemelte, hogy az igazságügyi pszichológus szakértő szerint a kiskorú sértett „konfabulálhatott” és a szakértő a cselekmények megtörténtének esélyét „is-is”-ként jellemezte.

[37] Elmondása szerint jelen esetben egyetlen vallomáson alapul az elítélés és a szakértői vélemény alapján a tényállás nem volt minden kétséget kizáró módon megállapítható, ezért is gondolta szükségességét annak, hogy a kiskorú sértettet a bírósági szakban meg kellett volna hallgatni a szakértő jelenlétében. Álláspontja szerint az ítéltábla nincs könnyű helyzetben, mert egy kamaszlány vallomását kell megítélnie, aki „konfabulálhat is”.

[38] Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság helyes ténybeli következtetés útján eltérő tényállást állapítson meg a vádlott felmentése, illetve részbeni felmentése érdekében. Amennyiben ettől eltérő álláspontra helyezkedne, abban az esetben az ügyészi indítvánnyal ellentétben a kiskorú veszélyeztetése büntettségben ne állapítsa meg bűnösségét és az enyhítő körülményekre tekintettel, valamint a vádlott személyében rejlő kisebb veszély miatt enyhítse büntetését. Ezzel kapcsolatban utalt a más ügyekben elbírált, jóval súlyosabb fokú abúzusokra.

[39] Végezetül tanú2 tanúra vonatkozólag előadta, hogy elfogulatlanságát bizonyítja, hogy a képek tekintetében nem próbálta meg védeni férjét, „nem mondott semmit”, míg a kiskorú sértettől úgy nyilatkozott, hogy hajlamos volt arra, hogy ne mondjon igazat.

[40] Terhelt1 vádlott az utolsó szó jogán felmentését kérte. Álláspontja szerint a 19 darab fénykép elkészítése nem olyan súlyú, mintha többezer képet csinált volna. A vádak hamisnak minősítette és kijelentette, hogy a kiskorú sértettet saját lányaként szerette. A képek elkészítésében bűnösnek vallotta magát, de kérte, hogy olyan tartamú szabadságvesztés büntetést kapjon, hogy az eddig fogvatartásban töltött idővel kitöltöttek minősüljön.

[41] Az ellentétes irányú fellebbezések közül az ügyész fellebbezése a részben eltérő minősítés vonatkozásában alapos, azonban a fellebbezésben megjelöltektől eltérő okból.

[42] A Fővárosi Ítéltábla a perorvoslatok alapján eljárva a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék ítéletét, továbbá az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált, melynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta.

[43] A terheltnek a Be. 3. § (1) bekezdésében biztosított védelemhez való jogával kapcsolatban a másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a vádlottnak a hivatkozott alapvető joga jelen büntetőügyben a legkisebb mértékben sem sérült, mert mind az elsőfokú, mind a másodfokú eljárásban a törvény által biztosított lehetőségeknek megfelelően, korlátozás nélkül fejthette ki álláspontját akár szóban, akár írásban, annak ellenére, hogy többször ismételte meg ugyanazokat a hivatkozásokat előadásaiban, illetve beadványaiban. A vádlott védekezésének az elsőfokú bíróság tág teret biztosított, majd észrevételeit maximálisan figyelembe vette, amely már önmagában az általa visszatérően hangoztatott elfogultságra hivatkozás alaptalanságát támasztja alá.

[44] A Kúria a 2022. évi 91. számú eseti döntésében kifejtette, hogy a bírónak nemcsak joga, hanem kötelezettsége is, hogy annak a személynek a büntetőjogi felelősségéről döntsön, aki ellen vádat emeltek, köteles a vádat kimeríteni arra figyelemmel, hogy a büntetőeljárásban a vád, a védelem és az ítélezés egymástól elkülönül. A bírók függetlenek és csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélezési tevékenységükben nem utasíthatók.

[45] Az I.r. vádlott érvelésével szemben az ítéltábla az ügyadatokból megállapította, hogy nem állnak fenn olyan tények, amelyek alapján az eljáró elsőfokú bíró pártatlansága, függetlensége megkérdőjeleződött volna, ellenkezőleg, a széleskörű bizonyítást magában foglaló, aprólékos és minden részletében a törvényeknek megfelelő eljárása példaértékű. A másodfokú bíróság a büntetőeljárásnak sem a nyomozati, sem a törvényszéki szakaszában nem észlelt az elfogultság jelét magában hordozó eljárási cselekményt, vagy részrehajlásra utaló eljárást.

[46] Az elsőfokú bíróság a bizonyítást teljeskörűen lefolytatta, a vádlottat, továbbá az elsőfokú ítéletben hiánytalanul és pontosan megjelölt tanúkat és szakértőket kihallgatta. A szakvéleményeket, valamint a releváns okirati bizonyítékokat felolvasással és ismertetéssel, a kiskorú tanú kihallgatásáról készített videófelvevételeket, valamint a fényképfelvevételeket lejátszással, illetve bemutatással a bizonyítás anyagává tette. Az ítéltábla indokoltnak tartja rögzíteni, hogy a kiskorú sértett nyomozati szakban fogatosított tanúkihallgatásai törvényességének kontrollja az eljárási cselekményekről készült kép- és hangfelvétel útján ellenőrizhető volt.

[47] Az elsőfokú bíróság a vád tárgyát képező valamennyi lényeges tényre az elbíráláshoz szükséges körben és mélységben felvette a bizonyítást, majd a tényállás-megállapítási kötelezettségének is eleget tett.

[48] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás nem szenved hiányosságban és a törvényszék a tényállás-megállapítási kötelezettsége keretében a vádat is kimerítette. Iratellenesség sem állapítható meg, mert az

elsőfokú bíróság a tényállás megállapításakor minden esetben a tartalmukkal egyezően vette figyelembe az iratokat, továbbá a védelem álláspontjával ellentétben a tényből-tényre következtetés hibája sem valósult meg, mert a Fővárosi Törvényszék által megállapított tényekből kizárólag az ítéletében rögzített tényállás következik.

[49] Az ítéltábla az elsőfokú ítélet történeti tényállásában, a [4] bekezdés első és második sorában az évszámok elírását észlelte, mert a kiskorú sértett hat éves korától meghatározásnak – 2014 helyett – a 2015. évtől, míg a kiskorú sértett tizenegy éves koráig megjelölésnek – 2020 helyett – a 2021. évig megállapítás felel meg, ezért a hivatkozott évszámokat ennek megfelelően helyesbíti.

[50] Az így pontosított tényállás megalapozott és mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú bíróság a felülbírálatot az indokolási kötelezettség teljesítésének vizsgálatával folytathatta, ugyanis a Kúria következetes ítélkezési gyakorlata szerint az indokolási kötelezettség teljesítése csak a megalapozott vagy megalapozottá tett tényállás tekintetében vizsgálható (EBH 2018. B.8., EBH 2019. B.9. és BH 2019. 220.).

[51] Az elsőfokú bíróság irathűen rögzítette a vádlott és a tanúk vallomásait, a szakvélemények, az okiratok és az egyéb bizonyítékok tartalmi elemeit. A beszerzett bizonyítékokat a Be. 167. § (4) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, majd a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában meghatározott „rövid indokolás” törvényi követelményét kimerítő terjedelemben, a büntetőügy valamennyi releváns részletére kiterjedően, kellő alaposággal megindokolta, hogy melyik bizonyítékot miért fogadta el és a vádlottnak a fényképek elkészítésén kívül minden más inkriminált cselekményt tagadó vallomásával szemben milyen bizonyítékokra alapította ítéleti tényállását.

[52] A mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről a büntetőügy fő- és részletkérdései vonatkozásában is számot adott, indokolási kötelezettségének maximálisan eleget tett. Indokolásában tetten érhető a tényállási pontok szerinti konkretizáltság, valamint a vádlott bűnösségét alátámasztó bizonyítékok és az azokból levont következtetéseihez vezető gondolatmenet is.

[53] Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításakor döntő jelentőséggel bíró kiskorú sértett által előadottak hiteltérdemlőségének elemzését is elvégezte, ennek során kiskorú sértettl nyomozati szakban tett vallomása tényállításait egyéb adatokkal, bizonyítékokkal is összevetette, amely ugyancsak az indokolása teljességét tükrözi.

[54] A védői fellebbezés indokolásában, valamint a vádlott által a nyilvános ülésen előadottak miatt az ítéltábla rámutat arra, hogy az elsőfokú bíróság racionális érvekkel

illesztette egymásba az eljárás során beszerzett bizonyítékokat, amelyekből helytállóan vont következtetést a vádlott bűnösségére. Alappal tulajdonított kiemelt jelentőséget a kiskorú sértett által az igazságügyi pszichológus szakértő jelenlétében elmondottaknak. A védő és a vádlott is indítványozta a kiskorú sértett ismételt kihallgatását igazságügyi pszichológus szakértő jelenlétében, azonban figyelmen kívül hagyták, hogy az általuk indítványozott eljárási cselekmény a nyomozás során, 2023. február 27. napján már megtörtént, mert a nyomozó hatóság a kiskorú sértettet az ügygondnok és az igazságügyi pszichológus szakértő jelenlétében hallgatta ki. Az ítéltábla a védő és a vádlott hivatkozása miatt szükségesnek tartja hangsúlyozni, hogy a szavahihetőség megállapítása nem szakértői kompetenciába, hanem a bíróság feladatkörébe tartozó kérdés, ezért annak megítélése nem hárítható át az eljárás más résztvevőjére, így például az igazságügyi pszichológus szakértőre.

[55] Amint arra a törvényszék is utalt ügydöntő határozatában, a vádlotti védekezés egyik alappillért képezte, hogy a kiskorú sértettet az édesapja befolyásolta, ezért terhelte a vád tárgyává tett cselekmények elkövetésével. Az eljárás során a kiskorú sértett édesapjával összefüggésben rendelkezésre bocsátott adatokra, valamint az édesapa esetleges befolyásolásának kizárására vonatkozó törvényszéki megállapításokkal – elsőfokú ítélet

[33] és [31] bekezdés – az ítéltábla maximálisan egyetértett, azonban e tárgykörben nyomatékosan hangsúlyozza azt is, hogy a védelem által kedvező bizonyítéknak beállított igazságügyi pszichológus szakértői vélemény 10. oldalának 11. pontjában rögzített kérdésre, miszerint „Észlelhető-e előadásában más személy ráhatása?”, a szakértő kijelentette, hogy „Más személy direkt ráhatása nem észlelhető.”. Az idézett szakértői megállapítás egyrészt összhangban áll az ügyadatokkal, mivel egyetlen bizonyíték sem támasztja alá, hogy a kiskorú sértett a saját édesapja hatására adta elő a vád tárgyává tett cselekményeket, másrészt cáfolja a vádlottnak a kiskorú sértett befolyásolására alapított védekezését. A vádlotti védekezés teljes mértékben összeegyeztethető a róla készült igazságügyi egyesített elmeorvos szakértői vélemény 14. oldalán fellelhető végkövetkeztetésekkel, amelyek szerint Terhelt1 vádlott „hajlamos a robbanékonyagra, a teatralitásra, egocentrikus személyiség, alacsony kudarcűrő toleranciával, rejtőzködő viselkedéssel, felelősségvárással, pszudológiára (hazudozás) való hajlammal”.

[56] A bizonyítási eljárás legfőbb elemét a vádlott által a kiskorú sértetről készített több fényképfelvétel – mint objektív bizonyíték – alkotta, azok tartalmát és a vádlott által történt elkészítésének módját – titokban, kulcslyukon keresztül – az eljárás egyetlen résztvevője sem vonta kétségbe. A vádlott a védekezése során a fényképek elkészítését megpróbálta teljes egészében leválasztani az I./ tényállási pontban rögzített eseményekről, azonban a törvényszék a logika szabályainak megfelelően a büntetőügy egészére nézve kiemelt jelentőséget tulajdonított a fotóknak, mert azok kétségbevonhatatlanul bizonyították a vádlottnak a kiskorú sértett iránt érzett szexuális vonzódását. A kiskorú nevelt lányról, a tudta nélkül, kulcslyukon keresztül, kihasználva a fürdésből adódó meztelenségét, célzottan a nemi vágy felkeltésére alkalmas testrészekre fókuszáló fotók elkészítésére a vádlott utólag adott egy indokot, azonban a képek tartalma alapján kizárólag egyetlen célzat állapítható meg, a kiskorú személy meztelen testének szexuális tárgyként kezelése és a lefényképezett testtartásokra figyelemmel a vádlott nemi vágyának felkeltése, illetve kielégítése. A képek tartalmából az ítéltábla aggálytalanul megállapította, hogy a vádlottat a fényképek elkészítésekor semmiféle jó szándék nem vezérelte, kizárólag saját örömszerzése.

[57] Az ítéltábla a vádlott felelősségvárító és a kiskorú nevelt lányát, illetve annak édesapját hibáztató védekezésére tekintettel a törvényszék érdemi indokolását kiegészíti azzal, hogy Terheltl vádlott a védő jelenlétében, 2023. február 28-án tett gyanúsított vallomásában kifejtette, hogy amikor a nevelt lánya még kisebb volt, előfordult olyan eset, hogy „rámarkolt a nemi szervemre”, majd később egy olyan esetre is hivatkozott, amikor „Én mondtam neki, hogy mitől félsz az öleléstől? És akkor véletlenül hozzáértem a melléhez. Nem teljesen volt véletlen, hanem csak jelezni akartam neki, hogy ettől fél? Azaz mutattam neki, hogy így az zavarja, hogy hozzáérek? Kérdeztem tőle, hogy attól félsz, hogy meg akarlak dogni?”

(2023. február 28-i gyanúsított kihallgatás jegyzőkönyvének 6. oldala). A vádlott által előadott események nem nevezhetők normálisnak vagy mindennaposnak egy gyermek és nevelőszülője kapcsolatában. A kiskorú sértett mellének megfogására és az elhangzott triviális kérdés feltevésére értelemszerűen nem azért került sor, mert – a vádlotti védekezés szerint – egy másik férfi személy tönkre akarta tenni az ideális családi életüket, hanem azért, mert Terheltl vádlott nem kizárólag nevelt lányaként tekintett a kiskorú sértettre, hanem szexuális vágyai célszemélyeként, amely megállapítást az általa elkészített fényképfelvételek ítéleti bizonyossággal megerősítettek.

[58] A Fővárosi Törvényszék a Be. 561. § (3) bekezdés f) pontja alapján annak is részletes és helytálló indokát adta, hogy a kiskorú sértett mellett miért utasította el kiskorú tanú4 tanú kihallgatását célzó védői bizonyítási indítványt, ítélete indokolása e témakörben teljes, kiegészítést nem igényel.

[59] A védelem álláspontjával ellentétben a törvényszék által lefolytatott bizonyítási eljárás során a bizonyítékokból nyert adatok tehát egyértelműen beilleszthetők voltak a bizonyítékok zárt logikai láncolatába, amelynek zártsága a másodfokú bíróság megítélése szerint is feltörhetetlen. A következtetés logikai zártsága azt jelenti, hogy egyedül a bizonyítandó tényre következtetést biztosítja, és nincs olyan további tény vagy körülmény sem, ami mindezt cáfolná vagy kétségessé tenné, továbbá kizárja, vagy cáfolja a nem a bizonyítandó tényre, vagy attól eltérő, azzal ellentétes következtetés lehetőségét (BH 2021. 35. [64] bekezdés). Jelen esetben a bizonyítékok zártláncúsága az elsőfokú bíróság indokolásból ellenőrizhető, továbbá egyértelműen beazonosítható, hogy a törvényszék hogyan jutott el a vádlott bűnösségére levont végkövetkeztetéséhez.

[60] A védelemnek a bizonyítékokból levont törvényszéki következtetésekkel szemben megfogalmazott ellenvéleménye az elsőfokú bíróság helytálló mérlegelési tevékenységét támadta, amely a Be. 593. § (2) bekezdésében szabályozott bizonyítékok felülmérlegelésének törvényi tilalma folytán nem vezethetett eredményre.

[61] A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság tehát okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, azonban a cselekmények minősítése csak részben felel meg a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

[62] A szexuális erőszak büntette körében az elsőfokú bíróság helyesen észlelte, hogy a bűncselekménynek a tizenkettedik életévét be nem töltött sértett személyében speciális passzív alanya volt, akinek az életkoráról a vádlott tudomással bírt.

[63] A Kúria a BH 2023. 236. számon közzétett eseti döntésében részletesen foglalkozott a nemi élet szabadsága és a nemi erkölcs elleni bűncselekmények jelen esetben releváns minősítésével. A kúriai döntés [31]–[41] bekezdéseiben foglaltak rögzítését az ítéltábla azért tartja szükségesnek, mert teljes egészében ráilleszthető a felülbírálat tárgyát képező büntetőügyre. A Kúria a fent hivatkozott végzésében a jelen ügghöz igazítva az alábbi megállapításokat tette.

[64] A Btk. 197. § (2) bekezdése szerint szexuális erőszakot követ el és öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztés büntetéssel büntetendő, aki tizenkettedik életévét be nem töltött személlyel szexuális cselekményt végez vagy végeztet.

[65] A Btk. 198. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy szexuális visszaélés büntette miatt egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő az a tizennyolcadik életévét betöltött személy, aki tizennegyedik életévét be nem töltött személlyel szexuális cselekményt végez, vagy ilyen személyt arra bír rá, hogy mással szexuális cselekményt végezzen. A (3) bekezdés b) pontja szerint a büntetés két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés, ha az (1) bekezdésben meghatározott bűncselekményt az elkövető a nevelése alatt álló személy sérelmére követi el.

[66] A Btk. 459. § (1) bekezdés 27. pontja alapján szexuális cselekmény: a közösülés és minden súlyosan szemérmesértő cselekmény, amely a nemi vágy felkeltésére, fenntartására vagy kielégítésére alkalmas, vagy arra irányul.

[67] A kiskorú sértett születési dátumára tekintettel a tizenkettedik életévét 2021. június 11. napján töltötte be, vagyis az elsőfokú ítélet [4]–[5] bekezdéseiben foglalt cselekmények elkövetésekor még nem töltötte be a hivatkozott életkort, míg a [6]–[7] bekezdésekben leírt cselekmények elkövetési ideje a tizenkettedik és tizennegyedik életéve közötti időtartamra esett.

[68] A törvényi rendelkezések, illetve a vádlott és a sértett életkora alapján a tényállásban írt szexuális cselekmények

- a kiskorú sértett tizenkettedik életévének 2021. június 11. napján történt betöltéséig szexuális erőszak büntetettének,
- a tizenkettedik életéve betöltését követően pedig szexuális visszaélés büntetettének minősül.

[69] A két bűncselekmény valódi halmazatban áll egymással. A különbségtétel a passzív alany (sértett) életkorának eltérő meghatározásával a törvényből következik.

[70] A Btk. 197. § (2) bekezdésében írt alapeset speciális passzív alanya kizárólag a tizenkettedik életévét be nem töltött személy lehet. Ehhez képest a Btk. 198. § (1) bekezdése esetén a passzív alany tekintetében alapvető eltérés az életkorban van, e bűncselekmény sértettje az lehet, aki a tizenkettedik életévét már betöltötte, de a tizennegyedik életévét még nem.

[71] A szexuális erőszak jelen ügyben szóban lévő esete a szexuális visszaéléshez képest speciális; nem általában tizennegyedik életévét be nem töltött, hanem csak tizenkettedik életévét be nem töltött személy sérelmére követhető el. Következésképp tizenkettedik életévét be nem töltött passzív alany esetén a törvény a minősítésnél választást nem enged, az csak szexuális erőszak büntettként minősíthető. Következik ebből az is, hogy a Btk. 198. § (1) bekezdésében írt bűncselekmény csak tizenkettedik életévét betöltött, de tizennegyedik életévét be nem töltött passzív alany esetén valósulhat meg (Kúria Bfv.II.1.155/2019/7. számú határozat

[36] bekezdés). A tizenkettedik életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetett szexuális cselekmény nem szexuális visszaélésnek vagy szeméremszétsétségnek, hanem szexuális erőszaknak minősül (BH 2020. 95.).

[72] Ha az elkövető a nemi erkölcs elleni cselekményeit a sértett sérelmére a tizenkettedik életévének betöltése után a további büntetőjogilag releváns életszakaszában – jelen esetben a tizenkettedik-tizennegyedik életév közötti időtartam – tovább folytatja, akkor a bűncselekmények valódi halmazatot alkotnak.

[73] Másként fogalmazva a folytatólagosság egységét a kiskorú sértett életkorában bekövetkezett változás lezárja. A szexuális bűncselekmények esetében az egység, illetve a halmazat kérdésében az elhatárolás alapvető szempontja a sértett életkora.

[74] Az előzőekben hivatkozott kúriai szempontrendszerre tekintettel az elsőfokú bíróság törvényesen minősítette az I./ tényállási ponton belül a [4] és [5] bekezdésében foglaltakat szexuális erőszak büntettként, amelynek törvényhelyét is pontosan jelölte meg. A törvényszék kizárólag ügydöntő határozata indokolásában tért ki arra, hogy az egyes részcsselekmények a folytatólagosság törvényi egységébe tartoznak, ítélete rendelkező részében a folytatólagos elkövetést elmulasztotta feltüntetni, ezért azt az ítéltábla pótolta.

[75] A vádhatóság tévedett, amikor az elsőfokú ítélet [6] és [7] bekezdésében leírt, a kiskorú sértett tizenkettedik életévének betöltését követően a vádlott által elkövetett szexuális cselekményeket kiskorú veszélyeztetése büntetteként indítványozta minősíteni, mert azok a Kúria BH 2023. 236. számon közzétett eseti döntése értelmében szexuális visszaélés büntette részselekményeiként értékelendők.

[76] A vádlott a kiskorú sértett tizenkettedik életévének betöltése után is ugyanolyan bűncselekményt, egységes elhatározással, rövid időközönként, többször valósított meg, tehát a szexuális visszaélés büntettét szintén folytatólagosan követte el a kiskorú nevelt lánya sérelmére.

[77] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az I./ tényállási pont alapján a nemi élet szabadsága és a nemi erkölcs elleni bűncselekményt a folytatólagosan elkövetett szexuális erőszak büntette mellett a Btk. 198. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett szexuális visszaélés büntettének is minősítette.

[78] Az elsőfokú bíróság a II./ tényállási pontban leírt cselekményt – a védelem és a vádhatóság által sem vitatottan – törvényesen minősítette a gyermekpornográfia büntette minősített esetének, amelynek törvényhelyét is hibamentesen tüntette fel.

[79] A joghátrány megválasztása körében az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva szinte hibamentesen vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket, azonban további súlyosító körülmény a kettőnél több bűncselekmény halmazata, valamint a szexuális erőszak büntette és a szexuális visszaélés büntette vonatkozásában a folytatólagosság (56. BK vélemény III./6. pont).

[80] A Kúria legutóbb a 2021. évi 68. számon közzétett eseti döntésében foglalkozott a büntetés céljának kérdésével, melynek során kifejtette, hogy a Btk. 79. §-ában írtak szerint a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A büntetés kétségtelen joghátrány, a büntetés kiszabása ekként joghátrány okozása, vagyis az elkövetőre vonatkozó rosszallás megtestesítése. Az elkövetett bűncselekmény viszont nyilvánvalóan szintén rosszat jelent. Ehhez képest a büntetés lényege – hagyományosan – a rosszra (a bűnre) adott olyan válasz, amiben testet ölt az elkövetőre vonatkozó, az elkövető számára rossz, azaz joghátrány (szabadságelvonás, jogkorlátozás stb.) okozása. A büntetés alakilag mindig megtorlás, vagyis az elkövető által elkövetett büntettnak megfelelő, arányos joghátránnyal való viszonzása. A büntetés lényege, tartalma pedig egyfelől fenytetés, azaz az elkövető számára nehézséggel sújtás, másfelől a bűnhődés lehetőségének elindítása. Ahhoz, hogy egy büntetés elérje célját általában elegendő, hogy a büntetés okozta rossz nagyobb legyen, mint a bűnből következő jó, és a rossznak túlsúlya alapján kell kiróni a büntetést és közömbössé tenni azt az előnyt, amelyet egy adott bűncselekmény elkövetése az elkövető számára jelentene.

[81] Az ítéltábla rögzíti továbbá, hogy a büntetésnek meg kell felelnie a generális és a speciális prevenció követelményének, mind a társadalom többi tagját, mind a tettest vissza kell tartania újabb bűncselekmény elkövetésétől. Ezáltal tehát alkalmasnak kell lennie a bűnözés befolyásolására, amelynek egyik eszköze az individualizáció, vagyis a büntetés lehetőleg személyre szabott, egyéniesített volta.

[82] Az előzőekben rögzítetteket és az elsőfokú ítéletben kifejtett kifogástalan érveket is figyelembe véve az ítéltábla megállapította, hogy a törvényszék által meghatározott szabadságvesztés tartama arányban áll a vádlott személyében és cselekményeiben megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy Terhelt1 vádlottal szemben szükséges, de egyben elégséges 10 év szabadságvesztés kiszabása, így annak súlyosítására, illetve a Btk. 82. § (2) bekezdés a) pontja szerinti mérséklésére nem látott lehetőséget.

[83] Az elsőfokú ítéletnek a szabadságvesztés büntetésre ítélest megalapozó törvényhelyre hivatkozását az ítéltábla kiegészíti a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontjának és a Btk. 34. §-ának feltüntetésével.

[84] A szabadságvesztés büntetés fegyház fokozata és a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének kizárása is törvényes, az elsőfokú bíróság helyesen jelölte meg ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak. Ugyancsak törvényes a vádlott által előzetes fogvatartásban és ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyeletben töltött időtartamnak a kiszabott szabadságvesztésbe való beszámítása, amelynek törvényhelyét az ítéltábla az előzetes fogvatartás esetében a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdésére, a bűnügyi felügyeletre vonatkozólag a Btk. 92. § (1) bekezdésére és (3) bekezdés a) pontjára pontosítja.

[85] A vádlottat az elkövetési időben már hatályban volt kötelező törvényi rendelkezésre tekintettel végleges hatályú foglalkozástól eltiltásra is kellett ítélni, amelynek törvényhelyét a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet [55] bekezdésében írtakhoz képest a Btk. 52. § (3) bekezdésére szűkíti. Az ítéltábla rögzíti, hogy a szabadságvesztés és a foglalkozástól eltiltás büntetések egymás melletti kiszabására a Btk. 33. § (3) bekezdése biztosít lehetőséget.

[86] A másodfokú bíróság a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának a törvényi maximumban történt meghatározásával is egyetértett. A törvényszék által megjelölt törvényhelyeket annyiban egészíti ki, illetve pontosítja, hogy a mellékbüntetésre ítélet a Btk. 33. § (2) bekezdésén és a Btk. 61. § (1) bekezdésén, tartamának meghatározása a Btk. 62. § (1) bekezdésén alapul.

[87] A másodfokú bíróság a vádlott által megfizetni köteles összeget a Be. 145. § (1) bekezdése és a Be. 561. § (2) bekezdés e) pontja alapján bűnügyi költségnek nevezte meg, amelynek összegét a törvényszék hibamentesen állapította meg.

[88] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek voltak.

[89] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen, a Be. 606. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[90] Az ítéltábla a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította.

Budapest, 2025. év február hó 6. napján

Dr. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke

Dr. Patassy Bence s.k.

előadó bíró

Dr. Kovács Katalin s.k.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 41.B.444/2023/40. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.262/2024/15. számú ítéletében írt változtatásokkal 2025. év február hó 6. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. év február hó 6. napján

Dr. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke